

במדינה

המילחמה

זה טבח זה ?

לפי אריאל שרת, זה לא היה כלל טבח, אלא רק טבחק, פוגרום ציף קטנצ'יק.

אחד העיסוקים המאוסים ביותר של הנאציזם בגרמניה ובעולם הוא המישחק במיספרי השואה. השקר של שישה מיליונים? הריעה בשעתו כותרת-ענק בשבוע עון נאצי גרמני, מתחת לכותרת פורסם מאמר מדעי, שבא, "ל-הוכיח" כי מעולם לא נהרגו שישה מיליוני יהודים במחנות-המוות, אלא שני מיליונים בלבד. **מלך נטבח ?** בחסותו של אריאל שרון מתנהל מישחק מעין זה גם בישראל.

זה התחיל עוד בראשית המילחמה. בשעה ששיתונאי העולם דיברו על רבבות הרוגים, פירסם שרון מיספרים, "מוסמכים", שלפיהם נהרגו כמה מאות בלבד. הספירה האחרונה של הגופות מטעם ממשלת-לבנון: 18 אלף הרוגי גים אורחיים, לבנונים ופלסטינים. עתה החל המישחק המאוס ב"מיספרי ההרוגים בטבח שאתילא וצברת.

בצאתו לביקורו בהונדוראס ה"ליבראלית", נטל עימו שרון מיספרים חוישים. לפיהם נהרגו בסך-הכל 300 פלסטינים בימי הטבח, ור בין אלה היו רק כמה עשרות נשים וילדים. כל שאר הטבוחים היו גברים — ולפי המוסר של אריאל שרון והפלאאגות, הריגת גברים חפים-מפשע ובלתי-מוזיינים היא בסדר גמור.

הצרה היא שאחרי הנסיון בראשית המילחמה, כימעט ואין עוד אדם בעולם המאמין למיספרים של שרון והמוסדות הכפפים לו.

דרכי אדם

מוות בחטף

התקף אסטמה

פיתאומי שם קץ

לחיייו של צעיר בן 19.

עדי נאמן, כוכב הסרט נועה בחנו בבו של איש-הרדיו אמיתי נאמן, ובן-אחותו של אריה ראט, עורך ג'ורנל פוטו, מת השבוע

זה לא עור. כשהאמבולנס הגיע היה כבר מאוחר מדי. הם ניסו להנשים אותו בחדר-המדרגות כי חצי שעה, אבל אני ידעתי שהוא כבר מת.

מירב אלבלק, בת קיבוץ בית-השיטה, פגשה את עדי בצוות-החילוץ. שני החיילים היו מאוהבים עד מעל הראש. רק שבוע קודם לכן הם חגגו את יום הולדתה ה-19 של מירב, ועדי הפתיע אותה ב"מסיבה.

בשירי שחיבר, והקדיש לה כתב: איני משורר של שירי אהבה / איני מאהב שיועד שירה / אך את גורמת לי לשיר אהבה / כשחייכת, כשדוברת, כשחיבקת אהבה //

מרגיש אהבה / מרגיש שהלב נפתח לרווחה / לאותם ניצנים של שימחה / היי קרובה, היי יפה / מרגיש אהבה //

נפילת בפת של שימחה / האיש גובר, לעתים את בוכה / מירב את גרמת לי לשיר אהבה / ותשירי גם איוה שיר אהבה.

חברה מירב אלבלק תפיק את סרטו

עדי גם הלחין את השיר, אך לא הספיק לשיר לה אותו. "זה היה האירוע הכי מרגש בחיים שלי", מספרת מירב. היא יושבת בחדרו של עדי, יחד עם אחותו, כרמל, וחברים מן הצבא והתוכן. כולם אהבו והעריצו את עדי בן ה-19. היה צעיר כיש-רוני, ברקע נשמע קולו, מתוך קסטה של 25 שירים שאותם הלחין עדי ועיבד. המילים של נתן יונתן ואחרים, עדי שר על אהבה ועל

מהתקף אסטמה פתאומי. עדי וחברתו מירב חזרו מבילוי. היה זה לילה שיגרת נוסף בחייו הנוג הצעיר, שגר יחד בחדרו של עדי בבית הוריו. הם הלכו לישון, לפתע עדי התחיל להשתעל ו"אמר שאין לו אוריר", מספרת מירב. "כולם ישנו, ראיתי שהוא לא יכול לנשום. הזעקתי אמבר לבס. יצאנו החוצה והוא איבד את ההכרה. בינתיים הוריו ואחותו התערבו. התחילו להנשים אותו אבל

יכול היה לתאר לעצמו כי הבחור הרוח והחלש מסוגל לרצוח כל-כך הרבה אנשים.

חוקרי המישטרה התנהגו בעדינות ובהגנות עם הבחור המזור. הם עצרו אותו בחדר מיוחד ואף הרשו לו להביא לעצמו מי-שתיה מביתו. בעייתם של החוקרים היתה לאמת את כל סיפורי-הזוועה ש"סיפר רבו כלי להניד עפעף. לאט לאט החלו מוצאים חיוקים זסוע לדבריו. הם גילו את עדות השכן שעייב את הרוצח הבורח ליד בית מישפחת אביגיל. כן מצאו את עדות הטרקטוריסט, שסיפר על אדם מזור שברח משדה-החיטה

וכאשר קיבל אותו הרופא, התי-לונן על גירוי ברגל. הרופא התי-כוסף לבדוק את המקום הנגוע, ורבו הלם בראשו בכוח בגרון. הרופא נפגע בעורפו ומת.

הרקע לרציחותיהם של הניורים בכנסית באר-יעקב בשכם היה שיגעונו המיוחד של רבו, השיגעון למים זכים. בלימודיו בתורת-הנסתר הגיע למסקנה כי האדם נולד בריא וחסון, וכי הגורם העיי-קרי למחלות הרבות הם המים המזוהמים המגיעים לברזים. מזה שנים אחדות שהוא עצמו אינו שותה מי-ברז, אלא אוסף מי-גשמים ושותה אך ורק מהם.

מגות-עיתודת בדרה ארוחת הערב הפכה —

בית בדרה בלוד — ארוחת דמים

שלושה ימים אחרי הרצח. כאשר ביררו בלוח-השנה גילו כי הרצח אומנם בוצע בערב חג-הספסח, ב"שעה שבה נהוג לבער את החמץ. רבו עצמו אינו מרגיש אשם על מעשיו, כאשר נשאל שוב ושוב מדוע עשה זאת, הניד בראשו ואמר לחוקרים כי הם אינם מבינים אותו: "זו לא היתה החלטה שלי", אמר להם. "זו היתה החלטה המל-אכים והקדוש-ברוך-הוא. הם ציוו עלי לעשות זאת".

האובססיה שלו למים זכים היתה כה גדולה, שהוא סיפר לחוקרים כי לילה אחד התגלה אליו אלוהים וסיפר לו על באר חדשה שמימיה זכים. הוא הלך לחפש את הבאר לפי ההנחיות שקיבל בלילה, ומצא אותה בחצר בית-המרט ב"פנו. שם התחילו לחפור יסודות לבניין רב-קומות, ובאחד הקידוחים העמוקים נבעו אומנם מעט מים. הוא אסף אותם ושתה מהם.

החוקרים התרשמו כי שיגעונו זה יכול היה להביא גם לרציחות נוספות של מנהלי מקורות, אשר לדי-עת רבו היו מזהמי-המים העיקריים. החוקרים חקרו אותו בכיוון זה, ואף לקחו אותו לסיוורים נרחבים במאגרי-מים וכריכות שונות.

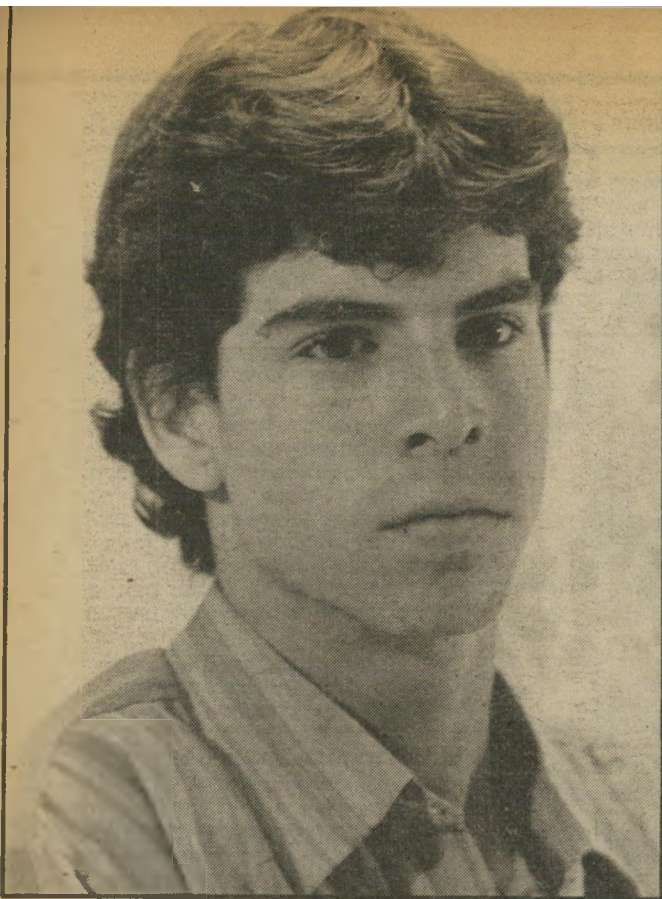
הוא גם מצא הוכחות כי מעשיו נרצו על-ידי אלוהים. כאשר חזר לבקר בלוד זמן-מה אחרי הרצח, גילה כי בית-מישפחת בדרה נמחה מעל פני האדמה. הבית הרוס היה בעיניו אישור כי אלוהים רצה את מעשיו הכרית את ביתה של ה"מכשפה.

סיוע

לעדות

כרוע עצור רבו ל-15 יום, ושרי-פס השלום נבצרת שלח אותו ל-הסתכלות בבית-החולים לחולי-נפש אברבנאל. על פי כל התח-זיות, יוכרז רבו כחולה-נפש ובלתי-אחראי למעשיו. הוא יימצא זכאי בדין וישלח לבית-חולים לחולי-נפש. **אינה ארץ**

מרות שיגעונו הברורים, לא חשד איש בשכונת שפי-רא, כי הוא חולה-נפש. הם האמינו כי מאז חזר בתשובה הוא מזור ותמוהני, אבל הוא משיך לדבר בצורה הגיונית וברורה. איש לא

קורבן-אסטמה נאמן מוות תוך עשרים דקות

קשר. המנגינות יפות להפליא. קולו עמוק ורך.

רצה לביים. מירב מנסה לשחזר את הרגעים האחרונים. הכל היה קצר, פתאומי ומדהים.

"עדי סבל מאסטמה, הוא חי עם אינהלטור. היינו יחד שיבעה חודשים, ואני כבר הייתי רגילה להת-פנות האלה. לכן, כשהוא התחיל להשתעל, חשבתי שזו התקפה נוספת. רק אחר-כך הבנו שזה היה כבר מאוחר מדי."

אחותו של עדי מספרת, שהיא מכירה שני מיקרים של אנשים שמתו מאסטמה. "יש זריקות ש-פותרות את הסימפונות בקלות. אינו מבינה מדוע הרופאים לא מאפשרים להחזיק זריקות כאלה בבית? למה הם לא מספקים זאת למיקרי חירום? אני בטוחה שאם היתה כאן זריקה עוד אפשר היה להצילו."

עדי, שהתגלה בסרט נועה בת-17, שם גילם את חברה הנסחף של דליה שימקו, היה במציאות ההיפך הגמור. עצמאי בדעותיו, שעשה ונהג לפי מה שהוא חשב. בתיכון למד בבית-הספר תלמה י"ן, בית-ספר שבו מושם הדגש על לימודי אמנות ויצירה. בשעות אחר-הצהריים למד קולנוע בחוג לקולנוע של מוסיאון תל-אביב. הוא ניגן על גיטרה, למד לבד ולכתב על פסנתר, הלחין מוסיקה וכתב שירים. אך יותר מכל הוא רצה להיות בימאי סרטים. "העבר דה בנועה להליכה אותו, אך הוא לא שאף להיות שחקן. עדי רצה לעשות קולנוע", מספרת מירב.

הוא גם הספיק לכתוב, לביים, לערוך ולהפיק שני סרטים קצרים. חבריו, שראו את הסרטים, טוענים שחובה להקרינם לקהל. סרט אחד נעשה על פי סיפור של יצחק נבון, ששת הימים ושבעת השערים ועוסק בירושלים. הסרט השני שלו היה על עולמו של ילד נכה, לפי תסריט שהוא כתב. חברו, מושיק בכר, מעיד: "זהו הסרט הכי מקורי ושראיתי. התסריט הוא של עדי.

הוא היה גם הבימאי וגם הצלם." זמן קצר לפני מותו הספיק עדי לכתוב תסריט לסרט באורך מלא. הוא אפילו חיפש מפיץ. מירב הבטיחה לעצמה שתעשה זאת במ"קומה, ותביא להפקת הסרט. בסוף ינואר עמד עדי להיות בן 19. הצעיר הרגיש ויפה-התואר הספיק הרבה בחייו הקצרים. התי-קפת האסטמה, שקיפדה את חייו, נטלה מאיתנו כישרון שבוודאי היה משפיע רבות על היצירה בישראל.